

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/127/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122200063
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3122200063.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci návrhu navrhovateľky: F., na začatie konania o potvrdenie vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, za účasti navrhovateľkou označených v katastri nehnuteľností zapísaných spoluvlastníkov nehnuteľností, a to: 1/ Y. 2/ M. , 3/ I.), 4/ I., 5/ Y., 6/ I., 7/ B., 8/ Y., 9/ U., 10/ N., 11/ N., 12/ N., 13/ I.; podiely podielových spoluvlastníkov 1/ až 13/ v zast. G. ako správcu, 14/ N., 15/ I., o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. septembra 2022, sp.zn. 14Vyd/1/2022-38, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným uznesením, súd prvej inštancie v horeuvedenej veci výrokom I. návrh navrhovateľky zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu dňa 05.01.2022 domáhala vydania rozsudku, ktorým súd určí, že je výlučnou vlastníčkou s veľkosťou podielu 1/1 nehnuteľností v k.ú. B., obec B., okres U., zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Katastrálnym odborom Okresného úradu U. ako C-KN parc. č. XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 696 m², E-KN parc. č. XXX/XX -záhrada o výmere 22 m² a E-KN parc. č. XXX/XX -záhrada o výmere 30 m², za súčasnej požiadavky na náhradu trov konania. Dôvodila tým, že je evidovanou podielovou spoluvlastníčkou v návrhu identifikovaných nehnuteľností a to v podiele 325/567-in, zvyšné podiely vo výške 252/565-in sú evidované vo vlastníctve ostatných v návrhu označených podielových spoluvlastníkov. Poukázala na to, že ona je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností a to C-KN parc. č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX a stavby - domu, súp. č. XX postavenom na parc. č. XXXX zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. B., ktoré nadobudla darom v roku 1998 v domnienke, že spolu s nimi nadobudla aj nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, pretože tieto boli užívané darcom ako jeden celok. Bola presvedčená, že v dobrej viere jej tieto patria, nakoľko ich dobromyseľne a nepretržite užíva viac ako 10 rokov. Užívacie právo mali aj predkovia navrhovateľky. Ako dôkazy súdu prvej inštancie predložila kópiu z katastrálnej mapy, výpis z LV č. XXXX a XXXX pre k. ú. B.. Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 04.08.2022 v predmetnej veci vyzval navrhovateľku, aby v lehote 10 dní od doručenia prípisu označila dôkazy na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla vydržaním a aby uviedla, od akého konkrétneho právneho úkonu odvodzuje svoju dobromyseľnú držbu a presvedčenie, že jej patria C-KN parcela č. XXXX a E-KN parcely č. XXX/XX a XXX/XX v k.ú. B. v celosti, tiež od koho ich mala dostať do daru, keď z ňou predloženého LV č. XXXX vyplýva, že na nich nadobudla iba podiel vo výške 325/567 -in, aj to na základe troch kúpnych zmlúv z rokov 2014, 2015 a 2017 a osvedčenia o vydržaní č. N XXX/XXXX. V odpovedi na výzvu súdu zo dňa

31.05.2022 navrhovateľka uviedla, že oprávnenú držbu pozemkov, ku ktorým sa domáha potvrdenia vydržania, odvodzuje od skutočnosti, že pôvodnou vlastníčkou pozemkov bola prababka navrhovateľky I. Q., rod. Y., ktorá uvedené nehnuteľnosti na základe dávnej rodinnej deľby pokojne a nerušene užívala ako vlastné. Po jej smrti a po smrti jej syna D. Q., na základe rodinnej dohody vstúpila do užívania mama navrhovateľky, Z. Y., rod. Q. (bola vnučkou I. Q. a dcérou D. Q.). Matka navrhovateľky ešte za svojho života po dohode so súrodencami ponechala uvedenú nehnuteľnosť do užívania navrhovateľke a táto ich užíva od roku 2000. Uvedené podiely vznikli v dôsledku ROEP-u, vykonávaného v k.ú. B. a skutočnosti, že tieto boli pôvodne spoločným dvorom, kde každý dom mal vymedzený priestor užívania. Vyššie uvedené skutočnosti vychádzajú aj z notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX, spisanej dňa 11.06.2019 notárom I. C. I.. Ku kúpnej zmluve zo dňa 07.11.2014, 16.06.2015 a 20.03.2017 uviedla, že z jej strany išlo o pokus o nadobudnutie vlastníckeho práva od vlastníkov, ktorí boli v dôsledku ROEP-u zapísaní na LV č. XXXX a bolo možné sa s nimi skontaktovať, avšak ako vyplýva z kúpnej zmluvy zo dňa 16.06.2015, tieto prevody boli vo vzťahu k predmetným parcelám realizované za 1,- euro. Samotní predávajúci si boli vedomí okolností ich nadobudnutia a faktického stavu. Určením vlastníckeho práva vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dôjde k zosúladieniu faktického pokojného užívania predmetných nehnuteľností rodinou navrhovateľky, ktoré trvá niekoľko generácií s právnym stavom. Ako dôkaz predložila notársku zápisnicu č. N XXX/XXXX zo dňa 11.06.2019 a kúpne zmluvy zo dňa 07.11.2014, 16.06.2015 a zo dňa 20.03.2017.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 2 ods.1, § 359 ods. 2, § 359c ods.1, 2, § 359e ods. 2, 3, § 359f ods.1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej „CMP“), § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“). Z produkovaných skutkových tvrdení a predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že navrhovateľka neosvedčila splnenie kumulatívne všetkých hmotnoprávných predpokladov vydržania, konkrétne nepreukázala (neosvedčila) nadobúdaci titul pre dobromyseľnú držbu, t.j. na základe akého zmluvného, alebo iného právneho vzťahu by jej mali patriť celosti všetky tri parcely zapísané na LV č. XXXX v k.ú. B. a od akej právnej skutočnosti odvodzovala svoje výlučné vlastníctvo k nim. Navrhovateľka si bola vedomá toho, že jej právni predchodcovia do vlastníctva sporné nehnuteľnosti ako celok nenadobudli. Patril im len spoluvlastnícky podiel, čo potvrdzujú predložené tri kúpne zmluvy, z ktorých je zrejmé, že navrhovateľka ďalšie podiely na parcelách C-KN č. XXXX a E-KN č. XXX/XX a XXX/XX nadobudla kúpou za nízku cenu (zrejme kvôli veľkosti podielov jednotlivých spoluvlastníkov). Na úspech podaného návrhu vo veci vydržania vlastníckeho práva nestačí dlhodobé užívanie bez námietok skutočného vlastníka, dokonca nemôže znamenať ani zmenu (posun) hraníc sporných parciel. Ani samotné užívanie reálne vyčlenenej časti pozemku nie je dostatočné pre získanie vlastníckeho práva vydržaním. Navrhovateľka by osvedčila titul pre dobromyseľnú držbu v danej veci iba za predpokladu, ak by preukázala existenciu dohody medzi právnymi predchodcami podielových spoluvlastníkov nielen o reálnom rozdelení užívania spoločného dvora, ale smerovala by k získaniu samostatných pozemkov do vlastníctva. Súd prvej inštancie posúdil obsah notárskej zápisnice notára I. C. I. č. N XXX/XXXX, z ktorej vyplynulo, že navrhovateľka si nechala vo svoj prospech osvedčiť spoluvlastnícke právo k podielu na základe úplne totožných skutkových tvrdení k tým istým parcelám ako v tomto konaní, avšak len vo výške podielu 476/1134-in. Súd konštatoval, že v návrhu tiež absentuje konkrétny deň, kedy navrhovateľka, resp. jej právni predchodcovia, nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním. Keďže teda podľa názoru súdu prvej inštancie, odkazom tiež na príslušnú judikatúru nebolo osvedčené splnenie predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, a neboli splnené predpoklady na vydanie vyzývacieho uznesenia (§ 359f CMP), súd návrh navrhovateľky na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k ňou identifikovaným nehnuteľnostiam zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 CMP.

4. Uznesenie súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, uplatňujúc zároveň nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Sporné nehnuteľnosti sú podľa jej názoru spôsobilým predmetom vydržania, tieto má v oprávnenej a nerušenej držbe už viac ako 10 rokov, preto sú naplnené hmotnoprávne predpoklady vydržania v zmysle ust. Občianskeho zákonníka, v súvislosti s čím namietala správnosť odlišného názoru súdu prvej inštancie, na ktorom založil napadnuté rozhodnutie. Poukázala na to, že ešte dňa 20.08.2018 bolo obcou B. vydané v súlade s ust. § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov potvrdenie, ktorým obec deklarovala, že vydržaním by nedošlo k zásahu do oprávnených záujmov obce B. a tiež, že ku dňu spisania

notárskej zápisnice T zo dňa 11.06.2019 notárom I.. C. I., zabezpečila súhlasy právnych nástupcov pôvodného vlastníka (jej prababky I. Q. rod. Y.), avšak časť evidovaných vlastníkov nebolo možné dohľadať. V tejto súvislosti uviedla, že ak by sa súd prvej inštancie oboznámil s obsahom spisu notára, predmetom ktorého bolo vydané osvedčenie, mal by za dostatočne preukázané, že pôvodným vlastníkom dotknutých nehnuteľností bola právna predchodkyňa navrhovateľky. Súd však nedostatočne zistil skutkový stav, keď sa s týmto spisom notára I.. C. I. neoboznámil. Nakoniec súdu prvej inštancie vytykala nesprávny procesný postup, keď podľa jej názoru bolo potrebné vykonať procesné úkony súvisiace s vydržaním, predovšetkým zahájenie vyzývacieho konania podľa § 359f CMP, k čomu však nedošlo, keďže ona nemala k dispozícii právne prostriedky na dohľadanie týchto osôb. K absencii náležitosti označenia dňa nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním uviedla, že súd mal navrhovateľku na odstránenie tejto vady vyzvať, čo však neurobil. Posúdiac obsah odvolania uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, tiež v ust. § 62 ods. 1 CMP (nesprávne skutkové a právne závery, nedostatočne zistený skutkový stav veci).

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (a contrario podľa § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

6. Navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala vydania rozhodnutia o potvrdení vydržania vlastníckeho práva v jej prospech tak, že je výlučnou vlastníčkou s veľkosťou podielu 1/1 nehnuteľností v k.ú. B. zapísaných na LV č. XXXX ako C-KN parc. č. XXXX -zastavaná plocha a nádvorie o výmere 696 m², E-KN parc. č. XXX/XX -záhrada o výmere 22 m² a E-KN parc.č. XXX/XX -záhrada o výmere 30 m² dôvodiac tvrdeniami, že ako výlučná vlastníčka nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v k.ú. B., a to parcely č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX a stavby so súp. č. XX - rodinného domu postaveného na parcele č. XXXX, ktoré nadobudla darom v roku 1998 od svojej právnej predchodkyne, bola v domnienke, že spolu s nimi nadobudla v celku aj nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, keďže tieto užívali jej právni predchodcovia, a to prababka navrhovateľky I. Q., rod. Y. a následne jej syn D. Q. s mamou navrhovateľky Z. Y., rod. Q., ktorá po dohode so svojimi súrodencami prenechala uvedené nehnuteľnosti do užívania navrhovateľke, ktorá ich užívala od roku 2000. Podiely na uvedených nehnuteľnostiach vznikli ako výsledok ROEP-u vykonávaného v k.ú. B. a na základe kúpnych zmlúv z rokov 2014, 2015 a 2017, na základe ktorých navrhovateľka nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v podiele 325/567-in, ktoré má tiež zapísané v katastri nehnuteľností. V návrhu a následne tiež v jeho doplnení (ku ktorému došlo na základe výzvy súdu prvej inštancie) sa odvolávala pokiaľ ide o ňou tvrdené dôvody nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam vydržaním na vyššie uvedené kúpne zmluvy, tiež notársku zápisnicu č. T zo dňa 11.06.2019 spísanú notárom I.. C. I. a na ňou v návrhu a jeho doplnení uvádzané skutočnosti, od ktorých odvodzovala nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

7. Súd prvej inštancie návrh navrhovateľky zamietol, založiac svoje rozhodnutie na právnom závere, že navrhovateľka neosvedčila kumulatívne splnenie všetkých zákonných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a jeho následné potvrdenie (§ 359e ods. 2, 3 CMP) - v konkrétnej nepreukázala titul (právnú skutočnosť) pre dobromyseľnú držbu predmetných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v k.ú. B. v ich celosti, o.i. aj z dôvodu, že si bola zjavne vedomá toho, že jej právnym predchodcom patril len spoluvlastnícky podiel v týchto nehnuteľnostiach, v prospech čoho nasvedčujú navrhovateľkou predložené kúpne zmluvy, prostredníctvom ktorých podiely v dotknutých nehnuteľnostiach od niektorých v katastri nehnuteľností evidovaných spoluvlastníkov aj odkúpila, a v jej neprospech v tomto smere vyznieva aj obsah notárskej zápisnice č. T zo dňa 11.06.2019 spísanej notárom I.. C. I., kedy na základe v princípe totožných skutočností ako v tomto prípade, si dala osvedčiť nadobudnutie vlastníckeho práva k identickým nehnuteľnostiam, avšak nie v celku, ale len v určitých podieloch. Súd prvej inštancie nevyhovel návrhu navrhovateľky tiež z dôvodu, že návrh neobsahuje všetky povinné náležitosti podľa § 359d ods. 2 CMP, v konkrétnej absentuje označenie dňa, kedy navrhovateľka mala nadobudnúť vlastníckeho právo k nehnuteľnostiam a s tým súvisiace neosvedčenie takejto povinnej skutočnosti.

8. Posúdiac obsah odvolania, tento indikuje k tomu (i keď to priamo napriek právnomu zastúpeniu priamo nekonkretizuje), že navrhovateľka uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. 365 ods. 1 písm. b/,

f/ a h/ CSP, tiež v ust. § 62 ods. 1 CMP (nesprávny procesný postup, nesprávne skutkové a právne závery, nedostatočne zistený skutkový stav veci).

9. Pokiaľ ide o námietky navrhovateľky spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie mal nesprávne procesne postupovať v tom, že zamietol jej návrh napriek tomu, že nevykonal (resp. nedoplnil) potrebné dokazovanie, či nevyzval navrhovateľku na doplnenie rozhodujúcich skutočností (v konkrétnej o. i. uvedenie dňa nadobudnutia vlastníckeho práva), ktorého vykonanie mu umožňuje § 359e ods. 1 CMP a tiež, že nevydal vyzývacie uznesenie podľa § 359f ods. 1 CMP, vo vzťahu k nim nemožno konštatovať či už naplnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ani uvedeného v ust. § 62 ods. 1 CMP (pokiaľ k ich naplneniu týmito tvrdeniami smerovala, keďže to v odvolaní nekonkretizuje).

10. Primárne odvolací súd vo vzťahu k tejto námietke do pozornosti navrhovateľky dáva, že predmetom konania o potvrdení vydržania je preskúmanie toho, či navrhovateľka osvedčila, že nadobudla vlastnícke právo vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Svojou povahou ide totiž o mimosporové konanie, ktorého účelom nie je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ako je tomu v prípade sporového konania vyvolaného žalobou o určenie vlastníckeho práva podľa CSP, o ktorý typ konania (sporového) v posudzovanej veci nejde. Povinnosťou navrhovateľky v tomto type konania (nesporovom) tak bolo osvedčiť skutočnosť o tvrdenom nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním podľa ust. § 359d ods. 2 CMP a povinnosťou súdu následne skúmať, či navrhovateľka uvedené bez pochybností osvedčila. Nepochybne tak v prípade voľby tohto druhu konania, procesná aktivita v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym, ktorí si svoje práva strážia) ťažiskovo spočívala na jej strane. Vychádzajúc zo znenia ust. § 359e ods. 1 veta druhá CMP je totiž plne na úvahe súdu prvej inštancie (nejde o obligatórne mu stanovenú povinnosť), či sám vzhľadom na okolnosti (keďže povinnosť navrhovateľa osvedčiť skutočnosť o nadobudnutí tvrdeného práva vydržaním je mu jednoznačne predpísaná ust. § 359d ods. 2 CMP) vykoná šetrenia na overenie správnosti tvrdení navrhovateľa (predpokladom čoho samozrejme je, že sú takéto tvrdenia prítomné), alebo môže (teda nemá takú povinnosť) vyzvať navrhovateľa, aby označil ďalšie dôkazy na preukázanie skutočností, prípadne aj doplnil potrebné skutočnosti, z ktorých vyplýva, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Vychádzajúc z ods. 2 uvedeného ustanovenia, ak súd zistí (posúdi), že nie sú splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 (ktoré prichádza do úvahy len pre prípad pozitívneho záveru o osvedčení potrebných skutočností), t.j. v prípade, ak dospeje k záveru, že navrhovateľ neosvedčil skutočnosť potrebnú pre záver o vydržaní tvrdeného práva, návrh bez ďalšieho zamietne, k čomu došlo a podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnene tiež v okolnostiach danej veci, vzhľadom na ktoré odvolací súd nevidí vo zvolenom postupe súdu prvej inštancie žiadny rozpor so zákonom a pokiaľ ho súd prvej inštancie zvolil, idú jeho dôsledky plne na ťarchu odvolateľky. Súd prvej inštancie napriek tomu, že takáto povinnosť mu nie je zákonom uložená (výzva podľa § 359e ods. 1 CMP), dňa 04.08.2022 vyzval písomne navrhovateľku prostredníctvom jej PZ (výzvu tento prevzal dňa 04.08.2022 - čl. 24,25 spisu) na označenie dôkazov preukazujúcich skutočnosť, že dotknuté nehnuteľnosti v celosti nadobudla vydržaním, tiež na konkretizovanie nadobúdacieho titulu a to s poukazom na ňou v návrhu uvádzané nedostatočné tvrdenia v tomto smere, pričom navrhovateľkou v reakcii na to súdu zaslané písomné vyjadrenie (čl.26) aj podľa názoru odvolacieho súdu neobsahovalo skutkové tvrdenia, či predloženie dôkazov v takej kvalite a rozsahu, aby bolo spôsobilé k záveru o osvedčení naplnenia zákonných predpokladov pre následné potvrdenie nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, či pristúpeniu k druhej (vyzývacej fáze tohto konania). Navrhovateľka tiež napriek tomu, že jej takúto povinnosť výslovne zákon ukladá v ust. § 359d ods. 2 CMP neoznačila ani deň (a to ani v rámci doplnenia návrhu i keď je kvalifikovane zastúpená), kedy podľa nej mala nadobudnúť vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam. Za týchto okolností tak súd prvej inštancie postupoval správne, ak nepristúpil k tzv. vyzývaciemu uzneseniu, teda nepostupoval podľa § 359f ods. 1 CMP, ale bez ďalšieho návrh zamietol. Len samotné tvrdenie navrhovateľky, že od roku 2000 dotknuté nehnuteľnosti užívala v domnení, že jej v minulosti boli darované právnu predchodkyňou spolu s inými nehnuteľnosťami (bez bližšej identifikácie nadobúdacieho titulu a preukázania jeho existencie), ktorí ich mali získať reálnou deľbou, bez uvedenia konkrétnej a jej preukázania ešte neznamena, že je držiteľkou vecného práva, ktoré mala nadobudnúť k sporným nehnuteľnostiam v celosti vydržaním. Patrílo k povinnosti navrhovateľky predpísanej jej ust. § 359e ods. 2 CMP tvrdiť konkrétne skutočnosti týkajúce sa nadobúdacieho právneho titulu (vo vzťahu k vydržaniu vlastníckeho práva), tiež dňa nadobudnutia vlastníckeho práva a tieto preukázať, k naplneniu čoho však nedošlo. Nakoniec navrhovateľka mala aj v rámci odvolacieho konania vytvorený adekvátny

priestor na to, aby absentujúce tvrdenia (tiež o nadobúdanom titule a dni nadobudnutia vlastníckeho práva) doplnila so znalosťou toho, čo jej je súdom vytýkané, čo však neurobila. Ani jej odvolanie totiž neobsahuje absentujúce zákonom vyžadované skutočnosti, čo len nasvedčuje v prospech správne zvoleného postupu súdu prvej inštancie. Postup súdu prvej inštancie tak nevykazuje znaky odmietnutia jej spravodlivosti, porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu, či práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

11. Ťažiskovo navrhovateľka namietala aj nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Odvolací súd posúdil relevantnosť vyššie uvedených odvolacích dôvodov v kontexte s tým, či súd prvej inštancie z dostupných skutočností vyvodil správne skutkové zistenia a či tieto subsumoval pod správne právne predpisy a dospel k záveru, že ani v tomto smere nemožno súdu prvej inštancie z hľadiska vecných záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nič vytknúť. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach a právnych záveroch nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v podrobnosti odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby tak nadbytočne neopakoval všetky známe skutočnosti posudzovanej veci spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré ich sprevádzajú. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a zodpovedajúcimi argumentmi podporujúce záver o jeho vecnej správnosti, čo neindikovalo k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 387 ods. 1 CSP).

15. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a s prihliadnutím na obsah odvolania uvádza odvolací súd uvádza nasledovné:

16. Civilný mimosporový poriadok bol zák. č. 68/2021 Z.z. novelizovaný s účinnosťou od 01.05.2021, ktorým bolo zavedené konanie o potvrdení vydržania (§ 359a až § 359k CMP). Okrem všeobecných náležitostí návrhu tento má obsahovať aj osobitné náležitosti (§ 359d ods. 2 CMP), a to predovšetkým pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie. Znamená to opísanie rozhodujúcich skutočností do takej hĺbky (podrobností), aby z nich tvrdené právo navrhovateľky vyplývalo. Ide o skutočnosti, z ktorých vyplýva, že navrhovateľka splnila všetky predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a to v takej kvalite, že sú spôsobilé k vydaniu súdneho rozhodnutia o jeho potvrdení.

17. Aj keď právna úprava vydržania je súčasťou právneho poriadku a spolu s ním podlieha zmenám zodpovedajúcim stupňu vývoja spoločnosti, možno konštatovať, že vydržanie vlastníckeho práva patrí k originálnym spôsobom nadobudnutia tohto vecného práva, pojmovo predstavujúceho jeho nadobudnutie

v dôsledku kvalifikovanej dlhodobej držby oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. Podmienkou vydržania práva zodpovedajúceho právu vlastníctva nehnuteľností je ich oprávnená držba trvajúca po zákonom stanovenú vydržaciú dobu. Podľa konštantnej judikatúry oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu právo patrí, a že je v tejto dobrej viere so zreteľom na všetky okolnosti; uvedené podmienky musia byť splnené súčasne. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že na základe určitého titulu bolo zriadené vecné právo a že v takto založenom právnom vzťahu je oprávnený vykonávať právo, ktoré tvorí obsah tohto vzťahu. Zákonnými podmienkami vydržania sú tak oprávnená držba, uplynutie zákonom určenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania (§ 134 OZ).

18. Pri prvom predpoklade oprávnenej držby musí navrhovateľ uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje svoju dobromyseľnosť ako jeho presvedčenie, že nekoná bezprávne, keď užíva určitú vec. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú aj okolnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva (právneho titulu), teda tzv. uchopenia sa držby. Pravdou síce je, že oprávnená držba sa môže zakladať aj na domnelom (putatívnom) právnom dôvode, alebo na neplatnom právnom dôvode (R 44/1996), navrhovateľ však nevyhnutne v návrhu na začatie konania musí uviesť o aký právny titul opiera svoju dobromyseľnosť, nepostačuje len uviesť skutočnosti, z ktorých on subjektívne odvodzuje, že v čase uchopenia sa držby (či jeho právny predchodca) bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný a túto dobromyseľnosť si zachoval počas celej rozhodujúcej doby. Samotná skutočnosť, že sa niekto správa spôsobom, ktorý napĺňa možný obsah vlastníckeho práva ešte neznamena, že je držiteľom tvrdeného vecného práva (pozri tiež rozhodnutie NS SR sp.zn. 8Cdo 147/2018). Na preukázanie všetkých tvrdených skutočností by mal navrhovateľ označiť tiež dôkazy a pokiaľ ide o listinné dôkazy, tak by ich mal k návrhu aj pripojiť (§ 26 ods. 1 CMP). V tomto smere odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp.zn. 4 Cdo 287/2006 a sp.zn. 5 Cdo 234/2009, v ktorých tento vyslovil, že medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci, patrí aj okolnosť, ako vec/právo (držiteľ) nadobudol a či mu svedčí nejaký nadobúdaci titul.

19. Navrhovateľka odvodzuje vydržanie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v celosti na LV č. XXXX v k. ú. B. od skutočnosti, že ako výlučná vlastníčka nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, ktoré nadobudla darovacou zmluvou v roku 1998, bola v domnení, že spolu s nimi nadobudla sporné nehnuteľnosti na vyššie uvedenom LV, ktoré sú predmetom vydržania, existenciu darovacej zmluvy takéhoto obsahu však nepreukázala (predmetom ktorej by bol tiež prevod dotknutých nehnuteľností v ich celku). Tiež tvrdila, že tieto mali byť užívané darcom (resp. rodinou navrhovateľky), a mali tvoriť jeden celok a navrhovateľke do užívania ich mala dať jej matka Z. Y., rod. Q. od roku 2000. Navrhovateľka sama je (vychádzajúc z údajov katastra nehnuteľností) však len podielovou spoluvlastníčkou dotknutých nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v rozsahu podielu 325/567-in. Potvrdenia vydržania vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam sa domáhala za domnienky, že má tieto v oprávnenej a nerušenej držbe viac ako 10 rokov, pričom tieto mali získať reálnou deľbou jej predkovia, ktorí jej ich dali do užívania, avšak tvrdenú skutočnosť neosvedčila.

20. V súčasnosti sú evidované dotknuté nehnuteľnosti na LV č. XXXX ako parcela registra „C“ a parcely registra „E“ vo vlastníctve navrhovateľky (a fakticky tieto aj užíva) v podiele 476/1134-in na podklade notárskej zápisnice sp. zn. N XXX/XXXX označenej ako „Vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva k podielom nehnuteľností zo dňa 11.06.2019“ (v súvislosti s ktorým osvedčením odvolací súd tiež poznamenáva, že nie je pravdou odvolacia argumentácia navrhovateľky, že sa súd so spisom notára I. C. I. neoboznámil, pretože opak vyplýva zo znenia odôvodnenia napadnutého uznesenia v bode 11), teda nie o vydržaní vlastníctva k pozemkom v ich celku (či zvyšku nad rámec kúpnych zmlúv), a tiež v podiele 325/567-in na základe troch kúpnych zmlúv konkrétne zo dňa 07.11.2014, 16.06.2015 a 20.03.2017 uzatvorených s niektorými podielovými spoluvlastníkmi. Z obsahu osvedčenia, ani kúpnych zmlúv nevyplýva (tiež z návrhu ani z iného dôkazného materiálu), či a akým prípadne iným titulom nadobudla na parcelách zvyšné podiely ostatných podielových spoluvlastníkov ako predpoklad, aby mohla sporné nehnuteľnosti navrhovateľka ako celok aj vydržať, nehovoriac o tom, že existencia spomínaných kúpnych zmlúv koliduje s jej tvrdením o tom, že pôvodnou spoluvlastníčkou parcel bola jej prastará matka, ktorá ich mala nadobudnúť a užívať na podklade dávnej rodinnej deľby pokojne ako svoje vlastné, čo napokon ani žiadnym spôsobom nepreukázala (príkladmo ani doložením prehlásení ostatných podielových spoluvlastníkov). Odvolací súd tiež poukazuje na to, že pokiaľ navrhovateľka v prvotnom, ako aj v doplnenom návrhu zo dňa 31.05.2022 dôvodila reálnym

rozdelením užívania spoločného pozemku (spoločného dvora), výsledkom ktorého malo byť jeho nadobudnutie jej predchodkyňou (prastarou matkou) v celosti, uvedenému nenasvedčuje ani výpis z LV č. XXXX, podľa ktorého predchodkyňa navrhovateľky bola zapísaná ako podielová spoluvlastníčka len v podiele 1/42-in aj po vykonaní ROEP-u (titulom označenom Z XXXX/XX- ROEP k.ú. B.). Ak navrhovateľka určité spoluvlastnícke podiely na predmetných nehnuteľnostiach nadobudla na základe kúpnych zmlúv, nie je možné udržateľne nadobudnutie zvyšných podielov obísť prostredníctvom konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva pri zjavnom nesplnení zákonných predpokladov len preto, že navrhovateľka vidí ako obtiažne dohľadávanie právnych nástupcov po neznámych, či nebohých spoluvlastníkoch. Je potrebné si uvedomiť, že ani toto konanie nie je výnimkou v tom, že podmienkou pokračovania v ňom, je danosť právnej subjektivity na strane všetkých účastníkov konania (označených navrhovateľkou), čo znamená, že títo sú žijúci, pričom fakt, že už v čase podania návrhu boli viacerí nebohí nemožno skonvalidovať ani odkazom na zápis vo verejnom registri, že ich podiely sú v správe G., keďže zastupovanie prostredníctvom SPF prinajmenšom menom a priezviskom identifikovaného vlastníka prichádza do úvahy len u vlastníkov pozemkov spadajúcich do rámca definície ust. čl. I § 8 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/180/>> v znení neskorších zmien a doplnení, teda len u tých, o ktorých je nepochybné, že existujú (čo u fyzických osôb znamená, že ešte žijú) a zároveň vykazujú znak ich neznámosti (neznámosť adresy ich bydliska), kedy vlastne dochádza k naplneniu zmyslu a účelu inštitútu neznámeho vlastníka a jeho zastupovanie na to určeným zákonným subjektom (G.), ktorým bolo odstrániť problém komunikácie s takýmito vlastníkami a ich bezproblémového zapojenia do súdnych či iných konaní, týkajúcich sa ich nehnuteľného majetku. V tomto prípade vychádzajúc z údajov katastra nehnuteľností navrhovateľkou označení podieloví spoluvlastníci pod por. č. 1-13 boli už v čase podania návrhu nebohí a teda nemali spôsobilosť byť účastníkmi konania. Zastúpenie G. by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by nebolo zrejmé, kto a či vôbec niekto je ich právnym nástupcom (samozrejme len v prípade splnenia zákonných podmienok na ich posudzovanie ako neznámych vlastníkov, či ich neznámych právnych nástupcov), aj v ktorom prípade by však bolo druhové pomenovanie označenia účastníka majúceho byť zastúpeného G. v prípade, ak by bol už v čase podania pôvodný vlastníak nebohý a spĺňal by definíciu neznámeho pôvodného vlastníka a neboli by známi dedičia po ňom, muselo byť ako „Neznámy (nezistený) právny nástupca ostatného pozemkovoknižného vlastníka menom ..., zast. G., ...“. Navrhovateľka však skutočnosti správne označeného účastníctva žiadnu pozornosť zjavne nevenovala, keď ako účastníkov konania označila takmer všetkých v čase podania návrhu už nežijúcich podielových spoluvlastníkov len s dovetkom o správe ich podielov G. (na ktorý nedostatok upriamuje pozornosť odvolací súd pre prípad vyvolania možného sporového konania).

21. V sumáre teda pokiaľ navrhovateľka žiadala potvrdiť vydržanie k dotknutým parcelám v celosti, je potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že v okolnostiach veci nebolo osvedčené, že by túto v celosti nadobudla predchodkyňa navrhovateľky (prastará matka) a keďže platí právna zásada, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má, nemohla vlastníctvo platne previesť ani na svojich právnych nástupcov. V konaní navrhovateľka neosvedčila tiež dobromyseľnosť na strane jej právnych predchodcov v tom, že im patrí celá vec (rovnako ako ani na svojej strane), nekonkretizovala a nepreukázala udalosť, ktorá mohla odôvodnene vyvolať u jej právnych predchodcov, či u nej presvedčenie, že sa stali vlastníkom aj ostatných spoluvlastníckych podielov (nad rámec tých, vo vzťahu ku ktorým boli vedení ako vlastníci vo verejnom registri). Len samotné dlhodobé užívanie pozemkov v domnení skutočného vlastníctva nie je spôsobilé osvedčiť existenciu (hoc i domnelého) titulu, od ktorého navrhovateľka svoje vlastnícke právo v celosti odvodzuje. Existenciu v minulosti tvrdenej reálnej deľby žiadnym spôsobom nepreukázala, ani bližšie nešpecifikovala, kedy malo k reálnej deľbe dôjsť (v doplnenom návrhu len uviedla, že uvedené nehnuteľnosti na základe dávnej rodinnej deľby pokojne a nerušene užívala ako vlastné) a v konečnom dôsledku ani neoznačila deň, kedy podľa jej názoru k nadobudnutiu vlastníctva v jej prospech malo dôjsť. Jej tvrdenia sú nekonkrétne, nespôsobilé k ňou požadovaným záverom.

22. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP. Navrhovateľka v odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa už súd prvej inštancie nebol náležite vysporiadal, pričom odvolacím prieskumom rovnako neboli zistené ani iné skutočnosti, ktoré by indikovali k odlišnému, v prospech navrhovateľky vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

26. V mimosporových konaniach upravených CMP platí, vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, zásada, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku a to v zmysle § 55, umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

27. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).